

[Thestrup.]

den hårde kreditstramning. De store renteudgifter forøger deres omkostninger, og det er efter de lønstigninger, der har været, i forvejen svært at konkurrere med udlandet. For en del af industriens vedkommende bidrager den toldmæssige stilling til vanskelighederne. Hvis det kun var det, der var i vejen, at udlandet havde høj told, medens vi havde frihandel, gik det måske nok. Men det er ikke det eneste. Det er vel endnu mere det, at udlandet i mange tilfælde anvender hårdhændede metoder — eksportpræmier, dumping af forskellig art — der giver vor industri, såvel arbejdere som arbejdsgivere og funktionærer, grund til at beklage sig over, at vi stadig ikke får en tiltrængt revision af vor forældede toldlovgivning. Også dette punkt, at vor industri er så ubeskyttet ikke blot mod almindelig konkurrence, men også mod illoyal konkurrence fra udlandet, bidrager til, at kreditstrammingsvanskelighederne mærkes så hårdt af den.

Jeg forstår den højtærede finansminister således, at hans opfattelse er den, at vel er kreditstramningen hård ved vore erhverv, og vel er der grænser for, hvor længe den kan udstrækkes, men det er nødvendigt at blive ved med den, indtil vi har fået forbruget nedsat. Endvidere, at ministeren mener, at forbruget må nedsættes ved overbalancering på statsregnskabet, og han opstiller to muligheder, der naturligvis også rent logisk frembyder sig, nemlig som den ene at nedbringe statens udgifter og som den anden at forøge dens indtægter. Lad os se på den første mulighed. Naturligvis kan det lade sig gøre at nedbringe den ene og den anden af de udgifter, der er ført op i finanslovsforslaget.

Det er jo en af finansudvalgets opgaver, ja, dets vigtigste opgave, at gennemgå finanslovsforslaget punkt for punkt, og jeg er helt indforstået med, at vi ved denne gennemgang må have mulighederne for at spare for øje som noget meget vigtigt. Jeg kan helt slutte mig til det, som jeg har ladet mig fortælle af formanden for finansudvalget, det ærede medlem hr. Jensen-Broby, skal have udtalt fornylig om arbejdet i finansudvalget: „Nu skal vi til at være fedtede!“ Det er rigtigt. Vi skal til at være fedtede, vi skal spare mere, end vi har gjort

det før, både når vi behandler finansloven og tillægsbevillingerne. Noget kan der nemlig nås ad den vej. Forholdet er jo det, at vore finanslove har 3 store udgiftsområder: de sociale udgifter, forsvarsudgifterne og lønningerne.

For de sociale udgifters vedkommende er vi enige om, at vor sociale standard ikke må forringes. Langt de fleste udgifter på dette område er iøvrigt lovbundne, og en ændring af lovene, således at ydelser forringes eller ophæves, betragter jeg som udelukket. Derimod tror jeg, vi må se i øjnene, at det i den situation, hvori vi er, rent økonomisk set ikke er muligt for os at udvide de sociale ydelser. Jeg er enig med dem, der mener, at når et samfunds velstand stiger, bør en del deraf anvendes til sociale formål, ikke alene af humane grunde, men også fordi sociale forbedringer styrker samfundet. Udgifterne til hospitaler, til fængsler, til tabte arbejdsdage bliver mindre, og i det lange løb stiger samfundets velstand yderligere derved. Men vi må vælge det rigtige tidspunkt til sådanne udvidelser. Det kan ikke gøres i en tid, hvor de økonomiske forhold er således, at landets produktionsliv er i store vanskeligheder på grund af mangel på kapital. Hvis vi berøver det arbejdende samfund noget af dets nødvendige driftskapital, hvis vi lægger sådanne skatter på arbejdet i samfundet, at man søger at fri sig for arbejdet eller i alt fald at begrænse det, fordi skatterne sluger den ekstraintægt, der er ved at arbejde intensivt, så vil yderligere sociale foranstaltninger forringe samfundets tilstand som helhed. Mit parti er tilhænger af en folkepensionering, når det bliver en ordning, der finansielt kommer til at hvile i sig selv; ellers må det vente, til produktionen i samfundet kan bære en dyrere ordning. Sålænge vi har en så stærk kreditstramning, at byggeriet er ved at gå i stå, at landbrugets eksport kan komme i vanskeligheder, og at industrien kan blive nødt til indskrænkninger, kan jeg ikke se, at det vil være forsvarligt at kaste os ud i nye sociale ydelser.

Jeg må forstå den højtærede finansministers tale ved finanslovsforslagets fremsættelse således, at han er enig med mig i denne betragtning, når han siger — folketingstidende sp. 932 —:

„... jeg går ud fra, at folketinget vil